

متن پرسش

سلام و عرض ادب خدمت استاد محترم ببخشید از مزاحمت ما. استاد حالت هایی به بنده دست می دهد که بسیار شیرین است که مدت طولانی است آنها را تجربه نکرده ام (مثل اینکه انسان بوی عطری ناگهان او را به اولین خاطره با آن عطر می برد) دقیقا حالتی که من در آن قرار گرفته ام همینطوری است. همان بهجتی که در دوران کودکی داشتم را حس می کنم. حس امید، انرژی، تلاش و آینده ای روشن، همان حس معصومیت بچگی و انگار بسیاری تاریکی های درونم محو می شود. سوالم این است آیا می توانم روی این حالت حساب کنم که گناهانم بخشیده شده و باید بر این پاکی مداومت کنم تا این حالت برابم بماند یا اینکه خیالی بیش نیست، چون چند وقت طولانی است که امید حرکت از من گرفته شده است. چندین بار برایم این حالت پیش آمده و بعد آن را از دست داده ام، نمی دانم خودش عارض می شود یا می توانستم مراقبت کنم از دست نرود. باز هم عذر خواهی می کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال آنچه مهم است امید به رحمت الهی است و صفایی که برای اهل ایمان و ایثار در میان است آن هم ذیل شخصیت معنوی رهبر معظم انقلاب و شهدای عزیز. مگر زندگی غیر از این است؟! موفق باشید